

Duin wijdt een serie aan het 'Duingevoel' van al dan niet bekende Nederlanders

Het duingevoel van Neelie Kroes

RON RANZIÏN

"In het land der blonde duinen en niet heel ver van de zee, woonde eens een dwergenpaartje en dat heette Piggelmee." Het stel woonde in een Keulse pot en beleefde allerlei avonturen. Piggelmee en zijn vrouwtje Tureluur genoten dagelijks van kopjes Van Nelle-koffie. Dankzij die door haar moeder voorgelezen Piggelmee-verhalen vernam de nieuwe eurocommissaris Neelie Kroes (1941) in haar prille jeugd van het bestaan van de duinen.

Dat die Keulse pot in de duinen stond, boei- de het geboren en getogen stadskind ten zeerste. De mooie plaatjes van die wondere sprookjeswereld riepen vragen bij haar op. Hoe zijn die duinen daar gekomen en waarom zijn ze er?

Duinen prachtig alternatief

Het zou daarna nog jaren duren, voordat het in de stad opgroeiende meisje daadwerkelijk met de duinen in aanraking kwam. Dat gebeurde tijdens de vakanties die het gezin Kroes (vader, moeder, Neelie en een broertje en zusje) in Katwijk doorbracht. Als het op het strand te koud was of te hard woel, vormden de duinen

een prachtig alternatief. Wandelen, bramen plukken en spelen met vakantieviendinnetjes vormden de bezigheden. Ook doken de meisjes met bij de plaatselijke bibliotheek geleende boeken een duinpannetje in om daar in de luwte al lezend samen de tijd door te brengen. Na de sprookjeswereld van Piggelmee in de vroege jeugd werd het duin nu geassocieerd met vakantie en leuke dingen doen.

Laagste punt

Als volwassene kwam Neelie Kroes onder aan een 'duin' te wonen. Dat was op het laagste punt van Nederland in de Alexanderpolder. Daar werd op het puin van Rotterdam de eerste bungalowwijk in Nederland opgetrokken. Haar woning stond onder aan een kunstmatige heuvel. De verhuizing naar de Wassenaarse wijk Rijksdorp bracht later echte duinen in de onmiddellijke nabijheid. De ironie wil overigens dat de tuin in de diepe Alexanderpolder door het waterbeheer droger was dan die bij de duinen...

Geuren en kleuren

Haar huidige stek aan de rand van de Wassenaarse duinen wil ze niet meer kwijt. "Het mooiste plekje in Nederland", zegt ze daarover. In de wijk zelf ervaart ze de aanwezigheid van het aangrenzende natuurgebied al. Door de geuren en de geluiden. En soms ook door dieren. Af en toe duikt er tegenwoordig zelfs een vos bij de keukendeur van haar woning op. Die kijkt haar dan aan, alsof hij zeggen wil: "Zou je niet wat naar buiten schuiven." Anderzijds ziet ze de laatste tijd weinig konijnen in de duinen. Zou Reintje daar mede debet aan zijn?

Voorrecht

Neelie Kroes is het duingebied enorm gaan waarderen. Ze ervaart het telkens weer als een voor-

De mooie plaatjes uit de Piggelmeeverhalen riepen vragen op (illustratie: Nans van Leeuwen).

recht dat ze zo vanuit haar huis het natuurgebied in kan. "De begroeiing is er prachtig en heel gevarieerd. En al naar gelang het jaargetijde telkens weer anders." Ze hoeft daarbij niet precies te weten wat voor planten er allemaal groeien en bloeien om er volop te kunnen genieten.

Uitleg nodig

Haar mening over de ingrijpende werkzaamheden waarmee de moderne natuurontwikkeling in het duingebied gepaard gaan, verwoordt de ervaren politica in eerste instantie diplomatiek. "Ik heb er uitleg bij nodig", zegt ze daarover. In haar hart heeft ze er moeite mee. "Die vliegendennissen moeten weg. Eeuwen geleden stonden ze er ook niet, wordt dan gezegd. Maar voor mij horen ze bij de duinen. Ik vind ze erg

Je moet er lekker luisteren en kijken (foto: Hanneke Mesters).

mooi en het ruikt er lekker. 'Blijf er met je vingers vanaf', denk ik dan", zo voegt ze er later aan toe.

Kracht van de elementen

Neelle Kroes verkiest de duinen boven het strand. Ze geniet zozeer in duin, dat ze helemaal niet meer naar zee hoeft. Natuurlijk kan de zee fascinerend zijn. Zeker bij een zware storm. Ze herinnert zich, dat bezoekers van een strandpaviljoen zich bij zo'n storm aan elkaar moesten vastklampen om niet omvergevaald te worden. "Dan leer je de kracht van de elementen kennen. En je weet ook weer waar de duinen voor zijn", merkt de voormalige minister van Verkeer en Waterstaat daarover op.

Luisteren en kijken

De Wassenaarse gebruikt de duinen naast haar huis niet om met bezoek een ommetje te gaan maken. "Dan ben je weer aan het kletsen. De duinen houd ik lekker voor mezelf. Daar moet niet gesproken worden. Je moet er lekker luisteren en kijken. In een duinpannetje gaan zitten om op een grasspriet kauwend naar de wolkenluchten te kijken", zegt ze daarover. Daar hoeft ze even geen mensen om zich heen. Die ziet ze genoeg bij haar werk. In de duinen zoekt en vindt ze beschutting, rust en stilte om de accu weer op te laden.

RON RANZIJN IS JOURNALIST EN DUINCONSULENT VOOR EGMOND VAN DE STICHTING DUINBEHOUD

